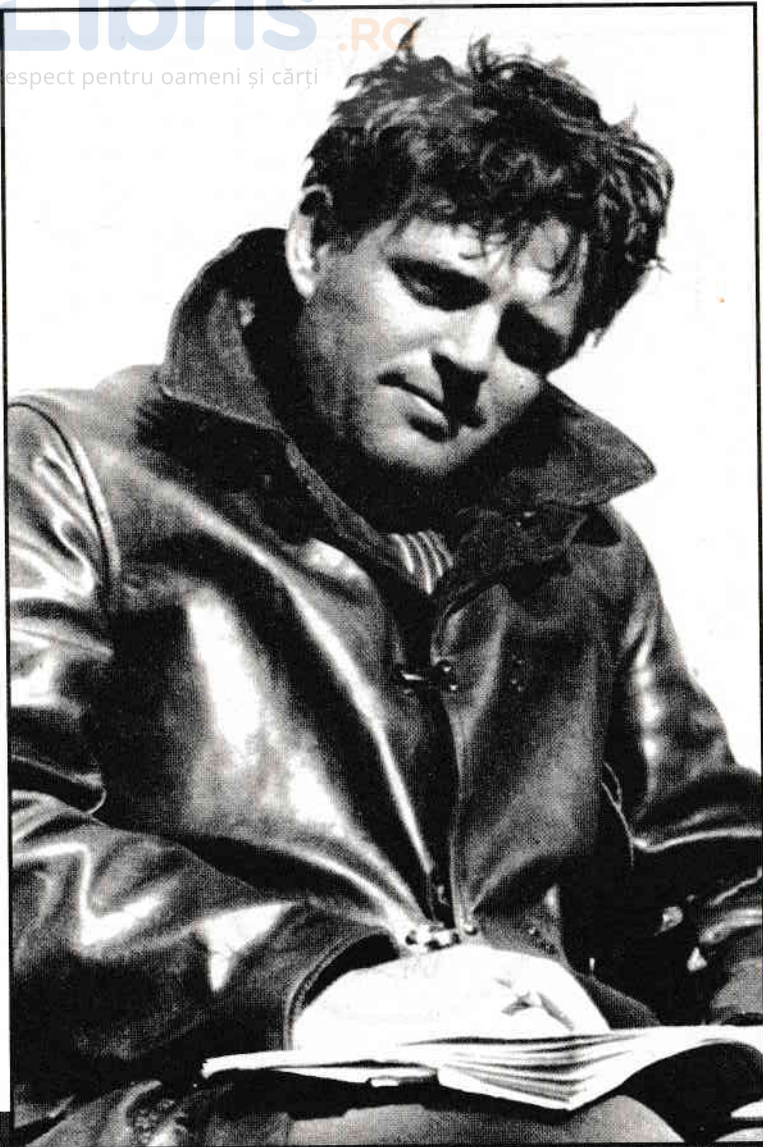

12.01.1876 – 22.11.1916

JACK LONDON

LEGEA VIETII

Traducere: Olguța și Dan Starcu

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LONDON, JACK

Legea vieții / Jack London ; trad. : Olguța și Dan Starcu. – București :
Andreas Print, 2021

ISBN 978-606-765-137-9

I. Starcu, Olguța (trad.)

II. Starcu, Dan (trad.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

Apărută pentru prima dată în 1901

în publicația „McClure's Magazine”, SUA.

Titlu original: „The Law of Life”.

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2021

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate
fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică,
fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a
Editurii Andreas Print.

Traducere și adaptare: **Olguța și Dan Starcu**

Redactare și corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare și DTP copertă: **Gheorghe Dumitru**

Bun de tipar: 10.05.2021; Coli de tipar: 14

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

Tipar: **ARTPRINT**

Email: office@artprint.ro

CUPRINS

Cine a fost Jack London / 7

Batjocura femeilor / 13

Legea vieții / 25

Bărbatul de pe drum / 37

Sete de viață / 52

Purtarea albilor / 83

Povestea lui Keesh / 102

Neprevăzutul / 115

Negoro lașul / 147

O bucată de viață / 163

Inimă de lup / 191

– *Moon-Face and Other Stories*

– *Scorn of Women*

1907 – *The Road*

– *Before Adam*

– *Love and Life and Other Stories*

1908 – *The Iron Heel*

1909 – *Martin Eden*

1910 – *Burning Daylight*

– *Lost Face*

– *Revolution and Other Essays*

1911 – *The Cruise of the Snark*

– *Adventure*

– *South Seas Tales*

1912 – *The House of Pride and Others Tales from Hawaii*

– *A Son of the Sun*

1913 – *John Barleycorn*

– *The Valley of the Moon*

1914 – *The Strenght of the Strong*

1915 – *The Star Rover*

1916 – *The Little Lady of the Big House*

– *The Turtles of Tasman*

PUBLICATION POSTUM

1917 – *The Human Drift Michael, Brother of Jerry*

1920 – *Hearts of Tree*

1922 – *Dutch Courage and Other Stories*

1963 – *The Assassination Bureau*

Batjocura femeilor

I

regretabilă neînțelegere le-a stârnit, una împotriva alteia, pe Freda și pe doamna Eppingwell. Deși cauza dezaordului lor nu era cunoscută decât de câțiva bărbați, întâmplarea, în ciuda anilor trecuți de atunci, n-a fost uitată de nimeni și va rămâne, probabil, multă vreme încă gravată în memorie.

Freda, dansatoare de profesie, era de origine greacă. Cel puțin așa se spunea. Dar energia violentă a trăsăturilor și strălucirea infernală din ochii ei făceau să te îndoiești de acest lucru. Avea cele mai frumoase blănuri din ținut, de la Chilcoot la Saint-Michael. Numele ei stătea pe toate buzele.

Doamna Eppingwell, soție de căpitan, era tot o stea socială de primă mărime. În cea mai selectă societate din Dawson, „clica oficială”, cum era calificată cu dispreț de cei excluși din aceasta, ea strălucea. Indianul Sitka Charley avusese odată ocazia de a călători alături de ea. Fusese pe

Reprezentarea
vremea foametei, pe când viața unui om valora mai puțin decât o farfurie de făină. O considerase pe femeia aceea superioară în toate, iar judecata indienilor, care atingea direct esențialul, ținea loc de oracol. Părerea lui prevala prin toate taberele de la Cercul arctic.

Freda și doamna Eppingwell aveau un minunat talent de a-i cuceri și a-i domina pe bărbați, dar fiecare în felul ei.

Doamna Eppingwell domina la ea acasă și la cazarmă. Le impusese legea ei tuturor tinerilor, inclusiv șefilor puterii judiciare și ai celei executive.

Freda, suplă și insinuantă, stăpânea orașul. Îi supusese autorității sale pe aceiași bărbați pe care doamna Eppingwell îi sătura de ceai și de conserve în cabana ei de pe panta dealului.

Cele două femei nu se întâlneau defel. Nici măcar nu se cunoșteau. Amândouă însă ascultau ce se povestea prin tabără, însă din simplă curiozitate. Nu încercau să afle nimic în plus.

Liniștea lor nu s-ar fi tulburat vreodată dacă o aventurieră foarte atrăgătoare, cu un atelaj superb, n-ar fi venit acolo odată cu primul îngheț. Reputația sa mondială o precedase. Numele ei de scenă era Lorraine Lisznay și ea a precipitat evenimentele. Din cauza ei, doamna Eppingwell a coborât într-o bună zi panta dealului spre a pă-

trunde în domeniul Fredei, iar aceasta a semănat confuzie prin oraș și a dat peste cap balul guvernatorului.

Lucrurile acestea reprezintă însă o poveste veche pentru cei din Klondyke. Puțini sunt cei din Dawson care cunosc adevăratele dedesubturi și încă și mai rari cei care pot să se laude că au aflat mobilele reale ale conflictului dintre soția căpitanului și dansatoarea greacă. Pentru soluționarea conflictului dintre cele două, tot meritul îi revine lui Sitka Charley, după cum se va vedea. Chiar dacă Freda nu și-a divulgat secretele nimănui, doamna Eppingwell a făcut-o. Poate că, mai târziu, ambele au vorbit... Cine știe?

II

Cel puțin în aparență, Floyd Vanderlip trecea drept unul dintre cei mai solizi inși din Dawson. Nici munca dură, nici existența grea nu-l speriaseră. Aventurile sale din trecut dovedeau aceasta. În fața primejdiei, el devenea un leu. Ținuse piept, cu pușca, la cinci sute de oameni înfometați, ce nu-i putuseră veni de hac, păstrându-și calmul desăvârșit. Nu avea decât o slăbiciune: nu știa să-și dirijeze forța. Preaplinului său de energie îi lipsea un control adecvat.

Avea un temperament de îndrăgostit. Știa însă să-l domine. Trăia de mai mulți ani pe dealurile pline de gheață, hrănindu-se cu carne de elan și cu somon. După ce și-a bătut însă țărșii în jurul unei foarte bogate concesiuni din Klondyke, pasiunea lui pentru femei a devenit dominatoare și a atins maximul după ce a fost proclamat regele din Bonanza și a primit un loc de vază în societate.

Floyd Vanderlip și-a amintit atunci că avea o logodnică în Statele Unite. Gândul că ea încă îl aștepta începu să-l obsedeze. Bărbatul care trăia la peste 53 de grade latitudine nordică voia acum să se însoare. Îi trimise deci o scrisoare logodnicei sale, o anume Flossie, și îi deschise un credit destul de mare pentru a-și acoperi toate cheltuielile, inclusiv cele vestimentare. După aceea construi o cabană confortabilă pe concesiunea sa, cumpără alta în Dawson și le dădu vestea prietenilor săi.

Așteptarea deveni, în curând, insuportabilă pentru el. Setea sa de iubire, prea multă vreme nepotolită, nu mai putea fi stăpânită. Firește, Flossie avea să vină, dar Lorraine Lisznayî sosise deja. Această actriță începea să aibă unele dificultăți în a-și menține reputația sa mondială. Își pierduse puțin din prospețimea atât de apreciată de toți, de pe când regii și cardinalii veneau, prețin-

dea ea, să-i aducă omagiile lor. Datorită plictiselii, finanțelor sale care nu mai străluceau, după o viață plină de aventuri, putea ea să viseze la ceva mai frumos decât căsătoria cu regele Bonanzei, un personaj foarte bogat? Ca un soldat prudent care caută o retragere confortabilă după ani lungi de campanii, ea venise în Northland cu înțeleapta intenție de a se mărita. De aceea, într-o zi se uită în ochii lui Floyd Vanderlip, pe când acesta cumpăra o față de masă pentru Flossie, de la Compania P.C.

Iar privirea aceea și-a atins scopul.

Când bărbatul este liber, i se pun frâie spre a i se lua libertatea. Dar Floyd Vanderlip nu mai era liber. Toată lumea vorbea despre viitoarea sa căsătorie cu Flossie, care trebuia să vină. Se auziră câteva murmure când Lorraine Lisznayî a fost văzută umblând pe strada principală din Dawson în atelajul regelui aurului!

O femeie, reporter la *Steaua*, din Kansas City, sosise pentru a fotografia proprietățile lui Vanderlip. Lorraine o însoți și o ajută la redactarea articolului de șase coloane. Cu această ocazie, cele două femei au fost tratate minunat la cabana pregătită pentru Flossie. Mâncară pe fața de masă luată pentru logodnica regelui.

Oamenii remarcară apoi frenezia de venituri și de plecări de la cabană. Alte petreceri au avut loc

la Floyd. Bărbaților li se părea normal, dar femeilor, ceva scandalos. Doar doamna Eppingwell nu voia să știe nimic. Zvonurile ajungeau până la ea, dar nu le acorda atenție.

Freda nu făcea la fel. N-avea niciun motiv să fie indulgentă cu bărbații, nici să-i plângă, dar, datorită unui capriciu de-al ei, îi păsa de femei, mai ales de cele pe care le îndrăgea cel mai puțin. Inima ei se înmuie deci la gândul că Flossie care, în clipele acelea, umbla pe un drum lung și dificil, alerga după un bărbat care nu mai dorea să o aștepte. Freda o credea o fată tânără, timidă și iubitoare, nu prea cicălitoare, cu păr bogat, scăldat în soare, cu ochi plini de fericire. Dar uneori și-o imagina înotând prin zăpadă, în sania trasă cu greu de câini printre troiene. Iată de ce, într-o seară, la un bal, ea îi zâmbi lui Floyd Vanderlip.

Puțini bărbați puteau scăpa de seducția unui surâs al Fredei, iar Floyd nu făcea parte dintre ei. Averea pe care o strânsese îl determina să aibă o părere foarte bună despre el însuși. Semnul făcut acum de dansatoarea greacă îl flătă într-atât, că nu-i putut rezista.

Spre a atrage asupra sa, de două ori după aceea, atenția încântătoarei făpturi, trebuia să aibă niște calități pentru care să-l simpatizeze. Care erau acelea? N-ar fi știut să le definească exact, dar le simțea oarecum în el și orgoliul i se

înflăcăra. Într-o zi, când urma să aibă puțin timp de pierdut, avea să analizeze amănunțit aceste lucruri. Deocamdată, avea să accepte în mod firesc respectivul cadou al zeilor.

Imediat, câteva gânduri luară viață în mintea acestui bărbat impulsiv. Ce putuse găsi atât de seducător la Flossie și de ce oare o chemase la el? Nu se gândise la așa ceva înainte. Fusese prea fericit că găsisese aur la Bonanza Creek. Acum avea o situație de invidiat. Loraine Lisznayi nu era femeia care-i trebuia lui? Cunoștea viața de lux, știa cum să primească oaspeții și cum să-i numere dolarii.

Dar îi zâmbise Freda și-l cucerise. Care dintre cele două femei i se potrivea mai bine? Era imposibil de comparat. Acționau asupra lui în feluri diferite. Loraine îl orbise cu relațiile ei princiare și povestirile scurte despre curțile regale, unde ea jucase roluri destul de importante. Ceva mai târziu îi arătase și câteva scrisori semnate de regine autentice, care începeau cu „Draga mea Loraine“ și se încheiau cu „multă afecțiune“. Se mira că o asemenea mare doamnă îi acordase lui câteva clipe.

Ca să-l vrăjească și mai mult, ea îl compara cu nobilii ce nu existau decât în imaginația sa. Așa îl făcu să-și piardă capul și să-i pară rău că stătuse atâta vreme departe de lumea bună.

Mai șireată, Freda știa să-și dozeze farmecul cu abilitate. Uneori, se prefăcea umilă, ca să-l prindă mai bine în mrejele ei. Când Floyd a fost învins, nici el nu știa de ce-i plăcea de ea. Cu fiecare zi ce trecea, intra tot mai mult sub influența Fredei. Se plimbau adesea cu sania lui.

Iată de unde a provenit neînțelegerea care stă la baza acestei povestiri:

Zvonurile ce conțineau numele dansatoarei se înmulțiră și ajunseră până la urechile doamnei Eppingwell. Și ea se gândea la biata Flossie, care se lupta cu troienele ceasuri în șir, zi de zi, cu picioarele amortite în mocasini. Soția căpitanului începu să-l invite tot mai des pe Floyd la ceai la ea, pe panta dealului. Nimeni, înainte sa, nu mai fusese astfel urmărit.

Trei femei! și ce femei... Se luptau pentru inima sa, în timp ce a patra venea ca să-și ia drepturile în primire.

Dar să ne întoarcem la doamna Eppingwell și la neînțelegerea respectivă. Soția căpitanului începu să-l descoasă pe Sitka Charley în privința tinerei grecoaise, căreia el îi vânduse destul de recent niște câini. Dar, în loc să-i vorbească despre Freda, ea începu cu:

– Femeia aceea oribilă...

Sitka Charley crezu atunci că ea făcea aluzie la Liszanyi, la care se gândea chiar în clipele acelea. Repetă deci, ca un ecou:

– Da, femeia aceea oribilă.

– Cum poate să se așeze între copilul acesta și logodnica lui? întrebă doamna Eppingwell. Flossie vine dintr-o țară străină și nu are nicio prietenă care s-o întâmpine. Vrei s-o ajutăm noi?

Sitka Charley a fost de acord și se indignă de răutatea Lorainei, admirând frumoasele sentimente ale soției căpitanului și ale Fredei, aceste două nobile inimi ce-o ajutau pe o necunoscută. Doamna Eppingwell avea sufletul curat ca lacrima. Sitka Charley o judecase bine, de prima dată. Ea avea o privire loială, glasul hotărât și nu știa să mintă. Mergea mereu drept la țintă. Se hotărâse să vorbească fără ocolișuri cu Freda, și nimic n-avea s-o împiedice să facă asta.

Pe un ger de șaiszeci de grade Fahrenheit, venind prin zăpadă, ea trebui să parlez cinci minute lungi cu o cameristă. Nu a fost primită. După acest afront, urcă panta dealului, cu inima rănită pentru felul în care fusese tratată. „Cine se crede femeia asta ca să refuze să mă primească?“, se întreba ea. Nu se putea impune ea, soție de căpitan, în fața unei dansatoare? Dacă Freda ar fi venit în vizită la ea, dintr-un motiv oarecare, n-ar fi primit-o în casă, lângă foc? N-ar fi lăsat-o să explice ce-ar fi dorit?

Doamnei Eppingwell nu-i era teamă să se expună judecății severe a femeilor din oraș. Acum însă, afrontul făcut îi rănisese inima și căpătase